

Toimittajalta.

Uusi vuosi on alkanut, aurinko on vuotuisella kiertomatallaan käynyt manalassa ja alkanut taas nousta maan pinnalle kohotakseen lopulta taivaan korkeuksiin – kuten vanhan ajan kansat tällä puolen päiväntasaajaa kuvasivat tapahtumia luonnossa. Omentoivotuksia on risteillyt kaikkiin ilmansuuntiin ja ihmiset ovat reipastunein mielin astuneet uuden vuoden kynnyksen yli toivoen kukin tavallaan parempaa ja kultaisempaa aikaa. Mitä elämä olisikaan ilman vaihtelua ja odottamattomia sattumia? Täytyyhän ihmissydämen olla tilaisuudessa aina toivoa parempaa – kunnes se löytää jumalallisen rauhan, joka on kaiken vaihtelun yläpuolella!

Niin Ruusu-Ristikin nyt toivottaa ystävilleen ja lukijoilleen onnellista uutta vuotta: tuokoon v. 1930 jokaiselle mitä hänen sydämensä hartaimmin toivoo. Ruusu-Ristin onmentoivotus on mahdollisimman monipuolinen. Ihmiset ovat erilaisia. Kaikki ajattelevat ihmiset käyvät kiusausten koulua. Toinen on keskellä maakoetta, toinen on tulikokeen kimpussa, kolmas purjehtii vesikokeen ulapalla sataman haussa ja neljäs etsii tukikohtaa ilmakokeessaan. Saakoon jokainen mitä hän kaipaa ja tarvitsee. Ruusu-Risti toivottaa maakokeen suorittajalle rikkautta, menestystä ja sitä jaloa, auttavaista sydäntä, jota ilman hän ei kykene koettaan suorittamaan. Tulikokeen taistelijalle Ruusu-Risti toivottaa sitä sankarimieltä, sitä puhtautta ja uskollisuutta, joka tunteiden tuskissa on ainoana auttajana. Ken taas vesikokeen aallokoissa uiskentelee, hänelle Ruusu-Risti toivottaa sitä sisäistä näkemystä, joka auttaa häntä löytämään totuuden uskonnollisten ja filosofisten aateskelujen yläpuolelta. Entä mitä Ruusu-Risti toivottaa rohkealle ilmapurjehtijalle elämän kiusauksissa? Hänelle se kuiskaa: kun maa vajoo jalkojesi alta, kun avaruuden pimeys sulkee sinut syliinsä, kun tunnet olevasi yksin, hyljätty ja turvaton, muista, oi veli, että luopuessasi itsestäsi ja elämästäsi, saavutat Elämän ja Itsesi kaikkialla.

Ja voisimmehan yhdessäkin toivoa jotain! Voisimme toivoa, että Europan kansat heräisivät unestaan ja näkisivät liittoutuneen, yksimielisen, yhdistyneen Europan päivän koittavan. Voisimme toivoa, että kristikunta lakkaisi pitämästä omaa vapahtajaansa epäkäytännöllisenä haaveilijana, jonka käskyjä on mahdoton toteuttaa; voisimme toivoa, että kristikunta alkaisi toden teolla ymmärtää, että elämä rakkaudessa, totuudessa ja veljeydessä on kaikista käytännöllisin ratkaisu, mitä on tarjottu olemassaolon tuhansille ongelmoille. Jollei kristikunta sitä tee, ennättää ehkä „pakanallinen“ India edelle. Voisimme myös toivoa, että ihmiskunta kokonaisuudessaan entistä selvemmin oivaltaisi, mikä jumalallinen seikkailu elämä tällä tähdellä on ja kuinka tärkeätä sentähden olisi, että jokainen ihmisyksilö pysähtyisi ajattelemaan ja kysymään, minkä osan elämä on hänelle uskonut suurenmoisessa näytelmässään.

Vieläkin voisimme toivoa, että oma Suomen kansamme vilpittömästi ja rehellisesti tunnustaisi totuuden yhteiskunnallisen elämänsä joka käänteessä eikä antaisi väärän ylpeyden tai itsepetoksen estää itseään toimeenpanemasta niitä

muutoksia laeissa ja olosuhteissa, joita elämä siltä odottaa. Jokainen kansa seisoo historian tuomioistuimen edessä. Historian tuomarin silmä näkee vain totuuden. Huudot ja saarnat, vakuutukset ja valat eivät merkitse mitään. Ei kelpaa muu kuin yksinkertainen ja tosi vastaus kysymykseen: mitä olit ja mitä teit? Voisimme sentähden toivoa, että Suomen kansa vastaisi historian kysymykseen: laadin lakeja ja noudatin niitä; en laatinut lakeja, joita en aikonut noudattaa.

*

Olen vastaanottanut syntymäpäiväkseni, jouluksi ja uudeksi vuodeksi niin paljon onnentoivotuksia, sähkösanomia, kirjeitä, kortteja, runoja, lahjoja, että minun taasen oli turvaututtava tähän vanhaan keinoon kiittää julkisesti Ruusu-Ristissä kaikkia ystäviä, jotka minua ovat muistaneet. Tähän kiitokseen sisällytän nekin monet ystävät, jotka yksin ajatuksillaan tervehtivät „johtajaa“ tai „P .E:tä“ tai „Pekkaa“. Ruusut ja liljat ympäröivät minua joulukuun 26 p:nä sekä näkymättömässä että näkyväisessä maailmassa. Ah, kuinka suloista on saada rakkautta osakseen; kun se tulee lahjana, jota ei tiedä ansainneensa . . . Niinhän rakkaus ja hyvyys aina tulevatkin.

Kulmakoululla oli syntymäpäiväkahvit ja siinä juhlassa puhuttiin niin paljon kaunista ja annettiin niin auttavia lahjoja, että huuleni mykistyivät. Sydämen kyllyydestä suu puhuu, mutta kun sydän on tulvillaan kiitosta, täytyy suun puhua jostain muusta. Sentähden minäkin loppupuheessani pyysin vain lisää rakkautta ja hyvyttä, kestävyttä ja uskollisuutta ruusuristiläisten puolelta.

*

Tämä tammikuun numero ilmestyy verrattain myöhään – kuten tavallisesti – siinä toivossa, että tilauksia mahdollisimman lukuisasti ehtisi saapua ennen ensimmäisen numeron ilmestymistä.

Suuren tilan tekstistä ottaa tällä kertaa uusi osasto „Vapaa sana“. Olen kuitenkin miltei varma siitä, että lukijat mielihyväkseen tutustuvat tämän osaston moniin kirjoituksiin.

*

Siis vielä kerran: kaikkea, kaikkea hyvää vuodelle 1930!

(Ruusu-Risti 1930 Tammikuu N:o 1, s. 1-3)